

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Cob/58/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1323207702
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Fulcová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1323207702.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Fulcovej a členiek senátu Mgr. Miriam Plavčákovej a JUDr. Blanky Malichovej, v právnej veci žalobcu: KURÁŇ & MARKOVÁ, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Na Sitine 12, Bratislava, IČO: 36 769 771, proti žalovanému: FINNPOINT s.r.o., so sídlom Svoradova 1, Bratislava, IČO: 35 807 717, zastúpenému: JUDr. Róbert Bockanič, advokát, so sídlom Seberínho 1, Bratislava, IČO: 31 805 922, o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III č.k. 62Cb/80/2023 - 177 zo dňa 1. februára 2024, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave uznesenie Mestského súdu Bratislava III č.k. 62Cb/80/2023 - 177 zo dňa 1. februára 2024 mení tak, že nariaďuje zabezpečovacie opatrenie zriadením záložného práva v prospech žalobcu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaného, a to k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v okrese B. D., v obci B. - F. Č. L., v katastrálnom území L., evidovaným Okresným úradom - odborom katastrálnym na LV č. XXXX a to na pozemok registra „C“ KN, parcelné číslo XXXX/XX, o výmere 4982 m², druh pozemku vinica a pozemok registra „C“ KN, parcelné číslo XXXX/XX, o výmere 1864 m², druh pozemku vinica, na zabezpečenie peňažnej pohľadávky žalobcu vo výške 954.556,80 EUR s DPH.

II. Vo zvyšnej časti návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zo dňa 29.12.2023 súd pripúšťa späťvzatie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a konanie v tejto časti zastavuje.

III. Súd ukladá žalobcovi, aby v lehote 30 dní podal voči žalovanému žalobu na zaplatenie pohľadávky vo výške 954.556,80 EUR vzniknutej žalobcovi zo Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 21.10.2014 v znení Dodatku č. 2 zo dňa 11.04.2016.

IV. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia voči žalovanému, obsahom ktorého bol návrh na zriadenie záložného práva na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaného (špecifikované v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia) za účelom zabezpečenia pohľadávky žalobcu voči žalovanému vo výške 954.446,80 € vrátane DPH titulom nezaplatenej odmeny za poskytnuté právne služby.

2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo odôvodnené okrem všeobecných právnych východísk nasledovne:

„8. Navrhovateľ hodnoverným spôsobom neosvedčil existenciu pohľadávky, ktorú žiada zabezpečiť sudcovským záložným právom, pričom už táto skutočnosť predstavuje dôvod pre zamietnutie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

8.1. Navrhovateľ síce uvádzal, že má nárok na zaplatenie podielovej odmeny v celkovej sume 954.556,80 eur, tento nárok však hodnoverným spôsobom nepreukázal. Navyše súd zvyrazňuje, že

odporca namietal splnenie podmienok pre existenciu nároku navrhovateľa na podielovú odmenu, ako aj správnosť výpočtu navrhovateľom tvrdenej odmeny.

8.2. Je tak zrejmé, že pre účely rozhodovania o zabezpečovacom opatrení je pohľadávka, ktorej sa mala poskytnúť „ochrana“ v podobe nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, sporná, pričom posúdenie tejto spornosti presahuje rámec rozhodovania súdu o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ale tieto sporné okolnosti týkajúce sa existencie pohľadávky navrhovateľa, prípadne jej výšky, je možné posúdiť len v rámci rozhodovania o pohľadávke vo veci samej na základe vykonaného dokazovania. Tieto otázky týkajúce sa spornosti pohľadávky navrhovateľa nemôže rozhodnúť súd od stola pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a nemôže vo svojom rozhodnutí skonštatovať, či sú pravdivé tvrdenia navrhovateľa alebo tvrdenia odporcu. Vzniknutú spornosť o „zabezpečovanej“ pohľadávke navrhovateľa je potrebné v rámci toho „skráteneho“ a zrýchleného konania vykladať na ťarchu navrhovateľa, ako to vyplýva aj z vyššie citovaného uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 28. marca 2022, č. k. 2Cob/32/2022-602.

8.3. Vyvolané pochybnosti o existencii pohľadávky navrhovateľa a o jej výške rovnako neumožňujú súdu posúdiť prípadnú primeranosť navrhovaného zabezpečovacieho opatrenia. Pritom súd konštatuje, že navrhovateľom navrhované zabezpečovacie opatrenie je - aj v prípade, keby bola ním označená pohľadávka hodnoverne osvedčená - celkom zjavne neprimerané pri porovnaní hodnoty nehnuteľností odporcu, ktoré navrhovateľ navrhoval zaťažiť sudcovským záložným právom, a ním tvrdenej pohľadávky. Súd poukazuje na to, že samotný navrhovateľ uviedol, že nehnuteľnosti vo vlastníctve odporcu mali už v roku 2016 hodnotu 10.384.392,-- eur, ktorá musí byť v súčasnosti (s poukazom na rast hodnoty nehnuteľností v posledných rokoch) ešte vyššia, pričom hodnota jeho pohľadávky je nepatrná v porovnaní s nehnuteľnosťami, ktoré navrhoval zaťažiť záložným právom (cca 9 % z hodnoty nehnuteľností). Navrhované zabezpečovacie opatrenie tak súd hodnotí ako špekulatívne (až šikanózne) konanie navrhovateľa a nie ako legitímny prostriedok na zabezpečenie ochrany jeho práv, keď sa návrhom na vydanie zabezpečovacieho opatrenia snaží navrhovateľ získať prostriedok nátlaku voči odporcovi s cieľom, aby odporca uspokojil sporný nárok navrhovateľa.

8.4. Vyššie popísaný šikanózny charakter podaného návrhu a súdom vyhodnotenú špekulatívnosť konania navrhovateľa dokrešľuje aj (zvlášť) správanie samotného navrhovateľa, ktorý doposiaľ neuskutočnil kroky smerujúce k uplatneniu jeho nároku. Navrhovateľ vystavil na odporcu dňa 8. novembra 2021 preddavkovú faktúru č. OP8321-004 na sumu 238.639,20 eur, pričom takýto postup navrhovateľa nemá žiadnu logiku. To, že navrhovateľ vystavil preddavkovú faktúru, preukazuje, že navrhovateľ požaduje preddavok na odmenu za právne služby, ktorý sa však nemôže odvíjať od podielovej odmeny (tá vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia - pozn.). Navyše fakturovanie preddavku potom, ako bolo konanie právoplatne skončené, t. j. potom, ako došlo k ukončeniu zastupovania odporcu navrhovateľom (po skončení poskytovania služby), predstavuje z právneho hľadiska nezmysel. Aj pri prihliadnutí na predmetné nelogické a nezmyselné konanie navrhovateľa musí súd konštatovať, že podaný návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je nedôvodný.

9. Zároveň podľa názoru súdu nemožno hovoriť ani o prípadnom ohrození budúcej exekúcie. V prvom rade súd poukazuje na to, že navrhovateľ si doposiaľ svoj prípadný nárok na zaplatenie odplatu za poskytovanie právnych služieb neuplatnil spôsobom predpokladaným zákonom (resp. aspoň takúto skutočnosť v konaní netvrdil - pozn.), pričom konanie, v ktorom navrhovateľ poskytoval odporcovi právne služby, bolo právoplatne skončené dňa 2. novembra 2021, a teda po dobu viac ako dvoch rokov nepristúpil k riadnemu uplatneniu svojho nároku. Aj v tejto súvislosti platí zásada právo patrí bdelym, v rozpore s ktorou nepochybne konanie navrhovateľa je, ak si navrhovateľ doposiaľ (napriek uplynutí viac ako dvoch rokov a dvoch mesiacov) neuplatnil svoj nárok na súde, sám nepostupuje dostatočne obozretne pri ochrane svojich práv. Z tohto dôvodu nemôže navrhovateľ s úspechom tvrdiť, že konanie odporcu môže zmať budúcu exekúciu. Ohrozenie (zmať) exekúcie (v dôsledku plynutia času) môže súd v okolnostiach daného prípadu pripísať navrhovateľovi a nie odporcovi, keďže si svoj nárok voči odporcovi žiadnym spôsobom neuplatňuje, tu aj s prihliadnutím na skutočnosť, že doposiaľ navrhovateľ ním tvrdenú odmenu za poskytovanie právnych služieb odporcovi ani len nefaktoval.

9.1. V druhom rade obavu z ohrozenia budúcej exekúcie vylučuje aj okolnosť, na základe akej zmluvy má odporca prevádzať nehnuteľnosti na MAXIMUS Bratislava, „družstvo“. Súd poukazuje na to, že odporca má svoje nehnuteľnosti prevádzať na základe kúpnej zmluvy. Navrhovateľ predložil súdu

zmluvu o predaji (časti) podniku uzatvorenú medzi odporcom ako predávajúcim a MAXIMUS Bratislava, „družstvo“ ako kupujúcim. Zmluva o predaji podniku alebo jeho časti predstavuje iný právny inštitút ako je klasická kúpna zmluva, pričom právny poriadok v súvislosti so zmluvou o predaji časti podniku poskytuje veriteľom zvýšenú právnu ochranu, či už pokiaľ ide o prechod záväzkov predávajúceho na kupujúceho (podľa § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka), alebo aj pokiaľ ide o prípadné zhoršenie vymožitelnosti pohľadávky veriteľa predávajúceho (podľa § 478 Obchodného zákonníka). Tieto právne inštitúty súvisiace so zmluvou o predaji podniku alebo jeho časti predstavujú - za predpokladu, že veriteľ je dostatočne obozretný - poskytujú veriteľovi dostatočnú ochranu vo vzťahu k vymožitelnosti jeho pohľadávky, a ktoré vylučujú možnosť ohrozenia budúcej exekúcie predávajúcim (v danom prípade odporcom) a splnenie jedného z kumulatívnych predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil súd návrh navrhovateľa na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia ako nedôvodný. Preto súd návrh navrhovateľa na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol (výrok I.).

11. O trovách konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C . s . p. v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C . s . p. tak, že v konaní v celom rozsahu úspešnému odporcovi voči navrhovateľovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok II.).“

3. Po právnej stránke súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na ustanoveniach § 343 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 344 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP).

4. Proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III č.k. 62Cb/80/2023 - 177 zo dňa 1. februára 2024 podal v zákonnej lehote v celom rozsahu odvolanie žalobca.

5. Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že sa stotožňuje so závermi Krajského súdu v Bratislave, formulovanými v rozhodnutí č.k. 2Cob/32/2022-602 zo dňa 28.03.2022, ktoré prezentujú zákonnú formuláciu základných predpokladov na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia. Z týchto záverov podľa napadnutého rozhodnutia vychádzal aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, pričom závery súdu prvej inštancie podľa žalobcu označenému rozhodnutiu odporujú.

6. Súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní podľa žalobcu jednostranne a utilitárne priklonil k námietkam žalovaného o neexistencii nároku žalobcu na podielovú odmenu a nesprávnosť výpočtu tvrdenej odmeny. V tejto súvislosti poukázal na to, že súd v rámci bodu 3 odôvodnenia napadnutého uznesenia vychádzal pri svojom rozhodovaní z dvoch súdom vraj nevyžiadaných vyjadrení z 02.01.2024 a 08.01.2024, ktorými právny zástupca žalovaného dostal príležitosť reagovať na žalobcom podaný návrh, ktorý sa žalovanému za veľmi zvláštnych okolností dostal do dispozície mimo bežnej praxe súdov pri vydávaní zabezpečovacieho opatrenia, ale vyjadrenie žalobcu zo dňa 18.01.2024 vôbec pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy a s jeho obsahom sa v odôvodnení napadnutého uznesenia zaoberal veľmi stručne napriek množstvu právnych argumentov, priložených dokumentov, listín osvedčujúcich nárok žalobcu na podielovú odmenu, existenciu peňažnej pohľadávky a skutočnosť, že v danej veci už nejde len o obavu, že exekúcia bude ohrozená, ale vzhľadom na protiprávne konanie žalovaného je táto hrozba akútna a je len otázkou času, kedy bude táto hrozba nemožnosti exekúcie naplnená, veď čo už môže byť väčšia hrozba pre veriteľa ako keď sa dlžník zbaví svojho všetkého nehnuteľného majetku predajom svojej kapitálovej a personálne spriaznenej spoločnosti a to za úplne poddimenzovanú kúpnu cenu.

7. Ďalšia námietka odvolateľa, poukazujúca na bod 8.2 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, smerovala voči tomu, že súd prvej inštancie sa zbavil svojej decíznej právomoci rozhodovať o nariadení zabezpečovacieho opatrenia (ZO) v prípade, ak je pohľadávka sporná a to z odôvodnením, že posúdenie tejto spornosti presahuje rámec rozhodovania súdu o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia s tým, že tieto sporné okolnosti je možné posúdiť len v rámci rozhodovania o pohľadávke vo veci samej na základe vykonaného dokazovania. S uvedenou rezignáciou súdu na výkon súdnej moci v rámci rozhodovania o nariadení zabezpečovacieho opatrenia žalobca nesúhlasil tvrdiac, že ak by súdy boli takto v rozhodovacom procese nečinné, dochádzalo by k popretiu podstaty, významu a účelu zabezpečovacieho opatrenia a to najmä z hľadiska povinnosti súdu zistiť prostredníctvom predložených dôkazov najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie ZO formou ich osvedčenia s tým, že pri ich zisťovaní neprihliada a ani nemusí prihliadať na všetky procesné formality, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní.

8. K súdom konštatovanému šikanóznemu výkonu práva žalobcom tento uviedol, že žalovaný ho dlhodobo zavádzal s príslubmi, že pohľadávku uhradí a napokon s ním odmietol uzavrieť Zmluvu o

zriadení záložného práva na nehnuteľnosti vo svojom vlastníctve a to napriek tomu, že u iného veriteľa D.. C. takúto zmluvu uzavrel.

9. Za veľmi zvláštny a doslova na hranici objektívnosti podľa žalobcu možno považovať právny názor súdu v bode 8.4. odôvodnenia napadnutého uznesenia. Za nepravdivý označil záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca predložil súdu iba zmluvu o predaji podniku uzatvorenú medzi odporcom ako predávajúcim a MAXIMUS Bratislava „družstvo“ ako kupujúcim, pričom žalobca predložil okrem tejto zmluvy súdu aj Kúpnu zmluvu medzi žalovaným a spoločnosťou MAXIMUS Bratislava „družstvo“, ktorou žalovaný predal všetky svoje nehnuteľnosti za zlomok ich aktuálnej hodnoty, čím zjavne ohrozil postavenie žalobcu ako veriteľa a budúcu exekúciu.

10. Odvolaciemu súdu dal odvolateľ do pozornosti aj jeho podanie, doručené súdu dňa 19.01.2024, označené ako Vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného, ktorým žalobca podrobne reagoval na vyjadrenie žalovaného zo dňa 03.01.2024, doplnené o vyjadrenie zo dňa 09.01.2024 a v prílohách č. 1 - 3 priložil dôkazy podstatné pre rozhodnutie súdu.

11. Zo skôr uvedených dôvodov žalobca navrhol, vychádzajúc z hodnoty pohľadávky v sume 954.556,80,- EUR a v zmysle zásady primeranosti zásahov do majetkových pomerov dlžníka, zmenu petitu v ekvivalente hodnoty založených nehnuteľností súčtom hodnoty dvoch v petite uvedených pozemkov v sume 954.780,- EUR, aby odvolací súd nariadil zabezpečovacie opatrenia v nasledujúcom znení:

„Súd zriaďuje záložné právo na zabezpečenie pohľadávky veriteľa k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaného/dlžníka/, nachádzajúcim sa v okrese B. D., v obci B. - F. Č. L.Z., v katastrálnom území L., evidovaným Okresným úradom - odborom katastrálnym na LV č. XXXX a to na pozemok registra „C“ KN, parc. číslo XXXX/XX, o výmere 4982 m², druh pozemku vinica, pozemok registra „C“ KN, parc. číslo XXXX/XX, o výmere 1864 m², druh pozemku vinica.“

12. Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril podaním zo dňa 05.03.2024, v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za správne a obdobne ako žalobca odkázal na svoje skoršie vyjadrenia. Zotrvál na tom, že podielová odmena, na zabezpečenie ktorej žalobca žiadal nariadiť ZO nebola Dodatkom č. 2 k Zmluve o poskytovaní právnych služieb platne dojednaná, a teda žalobcovi môže prislúchať len odmena podľa Dodatku č. 1 k Zmluve, nie však podielová odmena podľa Dodatku č.2 k Zmluve. Namietal aj neprimeranosť navrhovaného zabezpečenia.

13. Ďalej uviedol, že súdny spor, za ktorý si žalobca nárokuje odmenu je v súčasnosti v konaní na Najvyššom súde SR, na ktorý sa s dovolaním obrátili obe strany sporu. Konanie je vedené pod 4Cdo/91/2023. Ak by v dovolaní uspela protistrana, zanikol by akýkoľvek, aj hypotetický nárok na podielovú odmenu žalobcu, z dôvodu neúspechu v spore.

14. K otázke dôvodnosti obavy z ohrozenia budúcej exekúcie žalovaný zhrnul, že k odpredaju jeho majetku došlo Zmluvou o predaji podniku medzi žalovaným a jeho dcérskou spoločnosťou (teda nie cudzou treťou spoločnosťou), z dôvodov vysokých záväzkov žalovaného a záporného vlastného imania spoločnosti (hrozba zániku spoločnosti). Tento právny úkon ozdravil spoločnosť žalovaného, pričom žalovaný ako materská spoločnosť má nárok na dividendy vo svojej dcérskej spoločnosti. Cena za predaj spoločnosti bola stanovená odborným znalcom na základe znaleckého posudku a schválená valným zhromaždením spoločnosti. Znalecký posudok ako aj samotnú zmluvu o predaji podniku už skôr v konaní súdu predložil.

15. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, uvedenom v bode 9.1. odôvodnenia napadnutého uznesenia o tom, že práve zmluva o predaji podniku poskytuje veriteľom zvýšenú právnu ochranu, či už ide o prechod záväzku predávajúceho na kupujúceho (podľa § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka), alebo aj pokiaľ ide o prípadné zhoršenie vymožitelnosti pohľadávky veriteľa predávajúceho (podľa § 478 Obchodného zákonníka).

16. K vyjadreniam, ktoré súdu zaslal po podaní návrhu na nariadenie ZO, žalovaný uviedol, že bol zákonným spôsobom upovedomený notifikáciou o vzniku súdneho spisu, pričom po nahliadnutí do elektronického spisu sa dozvedel len číslo spisu, čoho sa týka a strany sporu.

17. Čo sa týka ceny za odpredaj spoločnosti, žalovaný uviedol, že sa nepredávali len nehnuteľnosti spoločnosti ale aj záväzok spoločnosti a cenu bola stanovená znaleckým posudkom.

18. Žalovaný bol názoru, že prvostupňový súd konal správne, keď vyhodnocoval nárok na podielovú odmenu žalobcu a vyhodnotil ho tak, že žalobca hodnoverným spôsobom neosvedčil existenciu pohľadávky, ktorú žiada zabezpečiť sudcovským záložným právom. Vyhodnocoval tak vec vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu.

19. Žalovaný nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu ohľadne dlhodobého zavádzania príslubmi o úhrade. Naopak zo vzájomnej komunikácie vyplýva, že konateľ žalovaného údajný nárok spochybňoval, aj s vzhľadom na prebiehajúce konania o dovolaní. K zmluve o zriadení záložného práva u D.. C. na základe

pôžičky finančných prostriedkov (teda iné merito veci), žalovaný uviedol, že táto nebola ničím sporná (Zmluva o pôžičke).

20. K zmene navrhovaného petitu v podanom odvolaní, žalovaný uviedol, že tento postup považuje za procesne neprijateľný. Bol názoru, že pokiaľ je petit nesprávny čo i len z časti, súd návrh alebo žalobu zamietne. Zároveň o zmenu petitu je potrebné žiadať konajúci súd samostatným návrhom, v podstate sa jedná o novú žalobu, o návrhu ktorom súd prvého stupňa rozhodne uznesením. Zastával názor, že inak by sa jednalo o porušenie základných práv na spravodlivý proces z pohľadu ESLP a tiež, že nemožno do odvolania zlúčiť odlišný procesný úkon o ktorom nie je odvolací súd podľa jeho názoru kompetentný rozhodnúť.

21. Záverom žalovaný uviedol, že žalobca sa vo svojom odvolaní žiadnym spôsobom nevysporiadal so zásadnými argumentami ako žalovaného ani prvostupňového súdu ohľadne existencie (spornosti) jeho nároku na podielovú odmenu, ani žiadnym formálne správnym a platným daňovým dokladom nepreukázal fakturáciu svojej údajnej podielovej odmeny, nevyvrátil ani argumentáciu ohľadne spornosti výšky údajnej podielovej odmeny.

22. So zmenou petitu navrhovaného ZO na podstatne menší záloh a na pozemky, ktoré sa nikdy súdneho sporu, na základe ktorého si nárokuje podielovú odmenu, netýkali, žalovaný nesúhlasil a navrhol, aby odvolací súd zamietol odvolanie žalobcu v plnom rozsahu a potvrdil rozsudok (uznesenie) prvostupňového súdu vo veci.

23. Na vyššie špecifikované podanie žalovaného reagoval žalobca podaním zo dňa 20.03.2024 v ktorom poukázal na to, že základom argumentácie žalovaného je opakujúce tvrdenie, že akákoľvek podielová odmena žalobcovi nemohla vzniknúť a to s poukazom na § 7 ods. 1 a § 8 Vyhľadávky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb/ ďalej len „Vyhľadávka „/. Žalobca bol naopak názoru, že označené ustanovenia Vyhľadávky v kontexte tejto právnej veci v plnom rozsahu potvrdzujú existenciu nároku žalobcu - advokáta, ktorý bez akýchkoľvek pochybností dosiahol v prospech svojho bývalého klienta v majoritnej časti sporu čiastočný úspech.

24. K namietanému nesprávne výpočtu podielovej odmeny žalobca uviedol, že prvých 25% zmluvne dohodnutej podielovej odmeny bolo klientovi vyúčtovaných v sume 238.639,20EUR vrátane DPH a následne mu bol vyúčtovaný zvyšok dohodnutej odmeny advokáta vo výške 75% a to v sume 715.917,60 EUR vrátane DPH a to v súlade s bodom 8. a 14. Článku IV. Zmluvy o poskytovaní právnych služieb a bežnou praxou v rámci obchodných vzťahov podnikateľských subjektov v tom zmysle, že preddávkové faktúry obsahujú sumy vrátane DPH s tým, že DPH bude ako súčasť uvedenej sumy vyšpecifikovaná a uhradená až po jej zaplatení vo vykonávacej faktúre, čo vyplýva z dôkazu č. 8 - korešpondencia veriteľa a dlžníka v súvislosti s výzvami a faktúrami, ktorý bol priložený k Návrhu veriteľa na zriadenie záložného práva vydaním Uznesenia o zabezpečovacom opatrení zo dňa 29.12.2023.

25. Vo vzťahu k návrhu Dodatku č. 3 žalobca doplnil, že tento návrh bol žalobcom vypracovaný a predložený žalovanému po ich poslednom stretnutí niekedy v čase tesne pred dátumom 09.11.2023, kde advokát P. P. A. oznámil D.. J., že z aktuálnych dotknutých výpisov z LV, týkajúcich sa jeho vlastníctva k pozemkom, ktoré boli pri dlhodobej insolventnosti žalovaného jedinou možnou zábezpečkou nároku žalobcu na podielovú odmenu, má vedomosť o existencii kúpnej zmluvy na tretiu osobu a zároveň mu advokát oznámil, že vzhľadom na protiprávne a špekulatívne konanie žalovaného nastalo reálne ohrozenie prípadnej exekúcie na majetok dlžníka a to bol dôvod dohody so žalovaným o vypracovaní a urýchlennom predložení Dodatku č. 3 k Zmluve o poskytovaní právnych služieb upravujúceho zabezpečenie pohľadávky advokáta v sume 954.557,- EUR pri súbežnom posunutí splatnosti práva na podielovú odmenu na termín skončenia dovolacieho konania na NS SR. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný so značným časovým odstupom odmietol uzavrieť predložené právne listiny a to Dodatok č. 3 k Zmluve o poskytovaní právnych služieb a Zmluvu o zriadení záložného práva, čo oznámil žalobcovi formou SMS a kedykoľvek mohlo a napokon stále môže dôjsť v katastrálnom konaní k vydaniu rozhodnutia katastrálneho odboru Okresného úradu o povolení vkladu v prospech spoločnosti personálne a majetkovo spriaznenej so žalovaným, žalobcovi, ak nechcel stratit možnosť reálne zabezpečiť svoju absolútne ohrozenú pohľadávku nezostala iná alternatíva ako sa obrátiť na súd s návrhom na nariadenie ZO.

26. Vo vzťahu k nesúhlasu žalovaného so zmenou petitu žalobca uviedol, že v odvolaní sa síce formálne domáhal zmeny petitu, ale v tom zmysle, že požadoval menej, preto podľa jeho názoru napriek označeniu zmena petitu ide v danom prípade o čiastočné späťvzatie návrhu podľa ustanovenia § 144 a nasl. CSP, čo plne korešponduje aj s výkladom cit. ustanovení CSP vo Veľkom komentári CSP renomovaných autorov - procesualistov Stevček - Ficová - Baricová - Mesiarkinová -Bajánková - Tomašovič a kol. a to na str. 530 v časti komentára I.

27. Žalobca ako odvolateľ zotrval na svojom odvolacom návrhu.

28. Na predchádzajúce vyjadrenie žalobcu reagoval žalovaný podaním zo dňa 02.04.2024. V tomto podaní žalovaný doplnil k otázke preddavkovej faktúry námietku, že k tejto si žalobca pripočítal aj DPH. Uvedené je podľa žalovaného nesprávne a matematicky ani účtovne to nezodpovedá 25 % zo sumy podielovej odmeny práve o pridanú sumu „DPH“. Namietal, že žalobca sa nijako nevysporiadal s jeho námietkami o tom, že táto preddavková faktúra bola vystavená preukázateľne až po poskytnutí služby, a to zo špekulatívnych dôvodov, aby nemusel odvieť DPH. Nevysvetlil ani ďalšie skutočnosti, ktoré boli predmetom jeho námietok. Žalovaný zotrval aj na tom, že zmena petitu v danom štádiu konania nie je možná. Nesúhlasil s názorom, že v danom prípade ide o čiastočné späťvzatie návrhu na nariadenie ZO, keďže v tejto časti nejde o viac navrhovaných petítov, ale iba o jeden, ktorý chce žalobca zameniť za iný. V dôsledku návrhu na zmenu petitu podľa žalovaného žalobca žiada, aby sa súdu prvej inštancie odňala možnosť samostatne rozhodnúť o novom petite, čím sa prenáša posúdenie a rozhodovanie zo súdu prvej inštancie na odvolací súd, proti rozhodnutiu ktorého zákon neposkytuje riadny opravný prostriedok. Zotrval aj na námietke o nejasnej definícii žalobcu v porovnaní s prijímateľom podielovej odmeny podľa zmluvy o právnej pomoci.

29. Na predchádzajúce vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca podaním zo dňa 16.04.2024. V tomto podaní žalobca k otázke fakturácie doplnil, že žiaden zákon neustanovuje to, kedy a v ktorých prípadoch môže dodávateľ vystaviť preddavkovú faktúru, a žiaden zákon ani nevylučuje právo dodávateľa takúto preddavkovú faktúru vystaviť; toto rozhodnutie závisí len na dodávateľovi služby a tým je v tejto veci žalobca.

30. Vzhľadom na častú existenciu špekulatívnych podnikateľov a právnych subjektov podobných žalovanému, ktorí dlhodobo neuhrádzajú svoje splatné záväzky a zneužívajú skutočnosť, že pri ostrej faktúre vzniká vystavovateľovi faktúry daňová povinnosť uhradiť DPH, je bežnou a legálnou podnikateľskou praxou, že dodávateľ služieb nechce v účtovníctve evidovať neuhradené faktúry / pohľadávky / a snaží sa oddialiť odvod DPH za dodané služby, ktoré neboli uhradené a z týchto dôvodov vyhotoví preddavkovú faktúru, ktorá nevstupuje definitívne do účtovníctva či do evidencie DPH a dodávateľ uhrádza DPH až po prijatí sumy preddavku, keď vystaví faktúru za vykonané služby k prijatej platbe alebo až po vyhotovení ostrej faktúry a obratom si splní svoju daňovú povinnosť a v tomto zmysle konal aj žalobca po odkonzultovaní svojho postupu s účtovníckou firmou, ktorá žalobcovi vedie účtovníctvo.

31. Vo vzťahu k návrhu Dodatku č. 3 žalobca poukázal na znenie SMS zaslanej P. P. A. D.. J. dňa 15.11.2023, v ktorej D.. J. vyložene uviedol, že sa so žalobcom dohodol na odklade splatnosti podielovej odmeny po dovolaní, ale s podmienkou zabezpečenia pohľadávky záložným právom a teda nie je pravda, že to navrhol žalobca sám.

32. Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že si začal nárokovať podielovú odmenu až nedávno, pričom vraj žalovaný chcel počkať až do skončenia konania o dovolaní a to spolu vraj vylučuje obavy ohrozenia budúcej exekúcie. Pripomenul v tejto súvislosti skutočnosť, že prvá preddavková faktúra za právne služby bola žalobcom vystavená už dňa 08.11.2021 titulom prvej časti podielovej odmeny.

33. Ďalšie vyjadrenia súdu doručené neboli.

34. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalobcu, ďalšími vyjadreniami dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

35. Podľa § 324 ods. 1 CSP, pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

36. Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

37. Podľa § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

38. Podľa § 326 ods. 2 CSP, k návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

39. Podľa § 328 ods. 1 CSP, ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

40. Podľa § 329 ods. 1 CSP, súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

41. Podľa § 329 ods. 2 CSP, pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

42. Podľa § 343 ods. 1 CSP, zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

43. Podľa § 343 ods. 2 CSP, záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra.

44. Podľa § 343 ods. 3 CSP, výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím.

45. Podľa § 344 CSP, ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

46. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

47. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

48. Neodkladné/zabezpečovacie opatrenie je svojím charakterom výnimočným a mimoriadnym prostriedkom súdnej ochrany smerujúcim k dočasnej úprave pomerov a k ovplyvneniu správania účastníkov konania, predovšetkým však k ochrane pred takým konaním účastníkov konania, ktoré bezprostredne hrozí alebo trvá a má za následok hrozbu alebo vznik ujmy (materiálnej ako aj nemateriálnej) na strane iného účastníka konania. Neodkladné/zabezpečovacie opatrenie sa považuje za výnimočný prostriedok najmä preto, lebo pri jeho nariadení súd zásadne nevykonáva dokazovanie, účastníci konania nemusia byť pred jeho nariadením vypočutí a napokon uznesenie o nariadení neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia je vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť.

49. Rozhodnutie o nariadení neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia má dočasný charakter, obmedzuje sa na dosiahnutie len predbežných účinkov, neprejudikuje výsledok konania pred súdom a jeho zásahy a dôsledky, pokiaľ ide o právne postavenie povinnej osoby, sa musia minimalizovať so zreteľom na jeho zabezpečovací charakter.

50. Súd pri posudzovaní návrhu na nariadenie neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia vychádza najmä zo skutočností uvádzaných v návrhu na jeho nariadenie. Návrh na nariadenie neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia musí obsahovať náležitosti podľa § 325 a § 326 CSP. Navrhovateľ neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia musí teda najmä tvrdiť a zároveň aj dostatočne osvedčiť existenciu nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a odôvodniť a osvedčiť potrebu neodkladnej úpravy pomerov medzi účastníkmi konania resp. odôvodniť a osvedčiť obavu, že exekúcia bude ohrozená.

51. Skutočnosť, že súd v zmysle § 329 ods. 1 CSP môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania, zakladá potrebu vysokej presvedčivosti samotného návrhu na nariadenie neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia. Povinnosťou súdu je dôsledne vyhodnotiť, či je návrh z objektívneho hľadiska presvedčivý, či obsahuje tvrdenie ako aj osvedčenie všetkých zákonom predpokladaných skutočností. Zákon ukladá navrhovateľovi neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia povinnosť hodnoverne osvedčiť nielen potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie, ale aj dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, čo môže navrhovateľ neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia dosiahnuť najmä relevantnými skutkovými tvrdeniami, listinnými dôkazmi a kvalifikovanou právnou argumentáciou.

52. Nárok, ktorému sa má neodkladným/zabezpečovacím opatrením poskytnúť ochrana, pritom nemusí byť nepochybne preukázaný, ale musí byť aspoň osvedčený. Miera osvedčenia sa riadi situáciou, najmä naliehavosťou riešenia. Osvedčovanie znamená zisťovanie najvýznamnejších skutočností potrebných pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia prostredníctvom označených dôkazov. Osvedčenie skutočností, ktoré by odôvodňovali nariadenie neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia, sa posudzuje len podľa návrhu a k nemu priložených listín. Uvedený postup predpokladá platnú právnu úpravu (§ 329 ods. 1 CSP) sledujúca tým dosiahnutie účelu inštitútu neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia, ktorým je flexibilné a rýchle riešenie situácie vyžadujúcej si v prípade potreby okamžitý zásah súdu.

53. V prejednávanvej veci podal návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia žalobca bez podania žaloby vo veci samej.

54. Žalobca sa domáhal nariadenia zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaného, a to z dôvodu ním tvrdenej obavy, že budúca exekúcia pohľadávky, ktorej ochrany sa zabezpečovacím opatrením domáha, bude ohrozená/zmarená.

55. Žalobca v podanom odvolaní dôvody odvolania nevymedzil číselným označením ani zákonným znením uvedeným v § 365 ods. 1 CSP, ktoré obsahuje právnu úpravu odvolacích dôvodov, avšak tieto v odvolaní identifikoval tým, že uviedol konkrétne pochybenia, ktorých sa súd prvej inštancie v konaní a rozhodnutí podľa neho dopustil.

56. V odvolaní žalobca uviedol, že súd prvej inštancie svoj záver ohľadom neosvedčenia predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zo strany žalobcu a v dôsledku toho zamietnutie návrhu vyvodil len z nekritickeho prevzatia názoru žalovaného, ktorý namietal splnenie podmienok pre existenciu nároku a tiež správnosť výpočtu výšky nároku a to bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s listinnými dôkazmi predloženými žalobcom, najmä Zmluvou o poskytovaní právnych služieb v znení dodatkov, ktorá predstavuje právny titul vzniku peňažnej pohľadávky žalobcu a obsahuje právne relevantné skutočnosti pre posúdenie danej veci naviac, keď závery žalovaného, ktoré súd prvej inštancie prevzal, sú v zjavnom rozpore s obsahom listinných dôkazov predložených žalobcom.

57. Z obsahu námietok žalobcu podľa odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s relevantnými skutkovými a právnymi skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie a tým porušil povinnosť riadneho odôvodnenia svojho rozhodnutia, čo predstavuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces a žalobcom v odvolaní namietaná vada zodpovedá odvolaciemu dôvodu uvedenému v § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

58. Odvolací súd uvádza, že hoci osobitnej povahe inštitútu zabezpečovacieho opatrenia zodpovedá zjednodušený a zrýchlený procesný postup súdu pri rozhodovaní, kedy súd nevykonáva dokazovanie ako také, ale len osvedčuje, či sú splnené podmienky na jeho nariadenie (dôvod a trvanie nároku a existencia obavy zo zmarenia exekúcie), čo znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, čo však nezabavuje súd povinnosti rozhodnutie o zabezpečovacom opatrení riadne odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p., príslušnou judikatúrou, teda v súlade s právom na spravodlivý súdny proces.

59. Pokiaľ ide o obsahové náležitosti odôvodnenia rozhodnutia, odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie podstatné a právne významné (napr. Nález Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. I. ÚS 236/2006; I. ÚS 242/07)“.

60. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej: „Odôvodnenie rozsudku ako výklad myšlienkového postupu súdu o tom, ako dospel k príslušnému výroku rozsudku (enunciátu) má spĺňať požiadavku, aby bol účastníkom konania (a aj každému čitateľovi písomného vyhotovenia rozhodnutia) objektívne zrozumiteľným a presvedčivým, t. j. aby bolo z neho možné preskúmať správnosť postupu súdu a zároveň získať aj odpoveď na všetky podstatné argumentačné tvrdenia uplatnené účastníkmi konania, ako aj na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ak rozsudok takéto odôvodnenie neobsahuje, potom je nezrozumiteľný a nepreskúmateľný“ (viď uzn. NS SR z 31.03.2009 sp. zn. 1Cdo 82/2008).

61. Žalobca ako odvolateľ voči napadnutému rozhodnutiu namietal najmä nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, to že je založené na nesprávnych skutkových záveroch, ako aj to, že boli porušené jeho práva na spravodlivý proces.

62. Nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie podľa žalobcu spočívalo v tom, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 343 ods. 1 CSP upravujúce podmienky pre nariadenie ZO.

63. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom, že žalobca neosvedčil:

- dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému žiada poskytnúť ochranu a ani
- existenciu dôvodnej obavy z bezprostredného ohrozenia exekúcie na majetok žalovaného.

64. Pokiaľ ide o prvú podmienku pre nariadenie ZO, ktorou je osvedčenie dôvodnosti a trvania nároku žalobcu, súd prvej inštancie pri svojom právnom závere o jej neosvedčení vychádzal z toho, že žalovaný žalobcom označenú pohľadávku namietal a preto je táto pohľadávka sporná s tým, že posúdenie tejto spornosti presahuje rámec konania o návrhu na nariadenie ZO.

65. Súd prvej inštancie sa teda odmietol zaoberať dôvodmi, ktoré uplatnenú pohľadávku spochybňovali, čím porušil právo žalobcu na súdnu ochranu.

66. Napriek skutočnosti, že v konaní o nariadenie ZO nie je úlohou súdu podrobne sa zaoberať dôvodnosťou pohľadávky, a ani úlohou navrhovateľa ZO nie je bez akýchkoľvek pochybností preukázať

danosť dotknutej pohľadávky, na účely rozhodnutia o návrhu na nariadenie ZO je potrebné vyhodnotiť to, či v danom štádiu konania sa javí zabezpečovaná pohľadávka ako daná s rozumnou mierou pravdepodobnosti. Uvedené vyplýva z povinnosti navrhovateľa ZO osvedčiť pohľadávku, ktorú žiada zabezpečiť, nemá však povinnosť túto pohľadávku bezpochyby preukázať.

67. Nie je bežné, aby pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie ZO mal súd prvej inštancie k dispozícii vyjadrenie strany, voči ktorej návrh smeruje, ako sa tomu stalo v prejednávanej veci. Súd prvej inštancie spravidla osvedčenie nároku vyhodnocuje iba na základe tvrdení navrhovateľa ZO s prihliadnutím na listinné dôkazy, ktoré boli k návrhu pripojené. Ak však disponuje aj vyjadrením druhej procesnej strany, jeho úloha pri vyhodnotení osvedčenia zabezpečovanej pohľadávky mala spočívať v tom, že konfrontuje záver ku ktorému dospel pri vyhodnotení podaného návrhu na nariadenie ZO s námietkami druhej procesnej strany, a to tak, či tieto nejakým relevantným spôsobom danosť zabezpečovanej pohľadávky spochybňujú. Uvedené súd prvej inštancie neprípustne neurobil práve s dôrazom na to, že to presahuje rámec konania o návrhu na nariadenie ZO.

68. Za absolútne arbitrárny je možné preto označiť záver súdu prvej inštancie, že samotné spochybnenie zabezpečovanej pohľadávky žalobcu má za následok to, že žalobca zabezpečovanú pohľadávku na účely rozhodnutia o jeho návrhu na nariadenie ZO neosvedčil.

69. Žalobca návrh na nariadenie ZO odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o poskytovaní právnych služieb uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 21.10.2014 v znení Dodatku č. 2 zo dňa 11.04.2016 sa žalobca ako advokát zaviazal poskytnúť žalovanému ako klientovi právnu pomoc v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, v ktorom má klient postavenie žalovaného a klient sa zaviazal, že v prípade úspechu v spore teda, keď žaloba bude voči nemu zamietnutá v celom rozsahu, alebo čiastočného úspechu t. j. v prípade, že žaloba bude zamietnutá len v časti, zaplatí žalobcovi ako advokátovi podielovú odmenu vo výške 10 % z hodnoty nehnuteľností, ktorých sa zamietnutý výrok súdu bude týkať a to dňom právoplatnosti rozhodnutia súdu.

70. Hoci rozhodnutie súdu, ktorým žalobu v časti zamietol, nadobudlo právoplatnosť 02.11.2021, žalovaný ako klient dohodnutú odmenu neuhradil, ale všetky nehnuteľnosti previedol na spriaznenú právnickú osobu a tento prevod je predmetom návrhu na vklad vlastníckeho práva.

71. K návrhu na nariadenie ZO žalobca priložil listinné dôkazy a to Zmluvu o poskytovaní právnych služieb zo dňa 21.10.2014 a Dodatok č. 2 zo dňa 11.04.2016 spolu s Prílohou č. 1, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/207/2019 zo dňa 28.10.2021, list KURÁŇ & MARKOVÁ advokátska kancelária s.r.o. zo dňa 20.05.2022 adresovaný spoločnosti FINNPOINT s.r.o., list vlastníctva č. XXXX a č. XXXX k. ú. L., Zmluvu o predaji podniku zo dňa 28.07.2023 spolu s Kúpnu zmluvou uzavretou medzi predávajúcim FINNPOINT s.r.o. a kupujúcim MAXIMUS Bratislava „družstvo“.

72. K návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 02.01.2024 a 08.01.2024, v ktorom namietal, že nárok žalobcu teda peňažná pohľadávka je nedôvodná, pretože Zmluva o poskytovaní právnych služieb spolu s Dodatkom č. 2, ktorou bola dohodnutá podielová odmena, je v rozpore s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov, podľa ktorej pred podpisom zmluvy, predmetom ktorej je podielová odmena, je advokát povinný klienta poučiť a takéto poučenie sa v zmluve ani v dodatku nenachádza, preto je zmluva spolu s dodatkom v rozpore s vyhláškou a zákonom o advokácii, a preto pohľadávka podľa žalovaného nevznikla zákonným spôsobom.

73. Žalovaný namietal aj výšku pohľadávky v tom, že nie je známy spôsob výpočtu podielovej odmeny, teda pohľadávky uplatňovanej žalobcom a výška 954.557,- EUR nezodpovedá bonite jednotlivých pozemkov, ktorých sa týka zamietavý výrok súdu.

74. Žalobca sa podľa žalovaného domáha zriadenia záložného práva k všetkým pozemkom na LV č. XXXX a XXXX, ktorých hodnota 10-násobne prevyšuje hodnotu údajnej pohľadávky žalobcu, teda je porušený princíp primeranosti pri zriadení záložného práva, ktorého sa žalobca domáha, preto žiadal, aby súd návrh na nariadenie ZO zamietol.

75. Z listu advokátskej kancelárie KURÁŇ & MARKOVÁ zo dňa 20.05.2022 adresovaného spoločnosti FINNPOINT s.r.o. so sídlom Svradova č. 1 v Bratislave vyplýva, že odmena žalobcu ako advokáta bola vypočítaná z hodnoty nehnuteľností, ktorá bola určená klientom a zmluvnými stranami prevzatá do Zmluvy o poskytovaní právnych služieb na základe klientom predložených tabuliek - prehľadov jednotlivých pozemkov a ich hodnôt, ktoré tvorili Prílohu č. 1 Dodatku č. 2 Zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Žalovaný v liste uviedol, že celková cena nehnuteľností, ktoré boli predmetom sporu, predstavuje podľa Článku IV. ods. 5 Zmluvy o poskytovaní právnych služieb sumu 10.384.392,- EUR a hodnota nehnuteľností, ktoré boli rozsudkom Krajského súdu v Bratislave prisúdené žalobcovi, teda vlastníctvo žalovaného k nim zaniklo a ktoré sú v liste špecifikované parcelnými číslami, sa zhodujú s parcelnými číslami uvedenými vo výroku III. rozsudku Krajského súdu v Bratislave a ich hodnota predstavuje

sumu 2.429.746,- EUR. Rozdiel medzi hodnotou všetkých nehnuteľností 10.384.392,- EUR a sumou 2.429.746,- EUR predstavuje čiastočný úspech klienta ako žalovaného vo veci, čo zodpovedá hodnote nehnuteľností vo výške 7.954.646,- EUR. Odmena advokáta, ktorá predstavovala sumu 10 % z hodnoty čiastkového úspechu, teda zo sumy 7.954.646,- EUR, predstavuje 795.464,- EUR. Po pripočítaní dane z pridanej hodnoty predstavuje sumu 954.556,80 EUR.

76. Z predložených dôkazov a z nich vyplývajúcich skutkových zistení dospel odvolací súd k záveru, že dňa 21.10.2014 uzavrel žalobca so žalovaným Zmluvu o poskytovaní právnych služieb a dňa 11.04.2016 Dodatok č. 2, na základe ktorých vznikol žalovanému záväzok, že v prípade jeho plného úspechu alebo čiastočného úspechu v spore o určenie vlastníckeho práva, teda keď žaloba bude voči žalovanému súdom právoplatne zamietnutá v celom rozsahu alebo len v časti, zaplatí žalobcovi podielovú odmenu vo výške 10 % z hodnoty nehnuteľností, ktorých sa zamietavý výrok súdu bude týkať. Žalovaný napriek tomu, že rozhodnutie súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 02.11.2021, čím došlo k splatnosti jeho záväzku ani na výzvu žalobcu tento svoj záväzok nesplnil. Dňa 28.07.2023 Zmluvou o predaji podniku previedol podnik, súčasťou ktorého sú aj všetky nehnuteľnosti, na tretiu osobu spoločnosť MAXIMUS Bratislava „družstvo“, k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nedošlo, pretože návrh na vklad vedený v katastri nehnuteľnosti pod V.-XXXXX/XX nebol doposiaľ povolený.

77. Žalovaný skôr označený nárok žalobcu ani jeho výšku nespochybňoval do momentu podania návrhu na vydanie ZO a až vo svojom vyjadrení k návrhu namietal dôvodnosť tejto peňažnej pohľadávky. Podľa žalovaného Zmluva o poskytovaní právnych služieb spolu s Dodatkom č. 2, na základe ktorých mala pohľadávka vzniknúť, sú podľa žalovaného v rozpore s vyhláškou č. 655/2003 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov, z ktorej vyplýva povinnosť žalobcu ako advokáta pred uzavretím zmluvy, predmetom ktorej je podielová odmena, poučiť klienta o tom, že výsledok sporu je veľmi neistý. Žalobca si túto povinnosť podľa žalovaného nesplnil, pretože Zmluva o poskytovaní právnych služieb ani Dodatok č. 2 takéto poučenie neobsahujú, čo spôsobuje jej rozpor so zákonom, teda absolútnu neplatnosť dotknutého právneho úkonu v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (OZ), na ktorú súd prihliada z úradnej povinnosti (ex offio)

78. V súvislosti s touto námietkou žalovaného odvolací súd poukazuje na názor vyslovený v rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky, podľa ktorého záver, že určitý právny úkon je neplatný, sa musí opierať o rozumný výklad predmetného zákonného ustanovenia. Nie každý (údajný) rozpor so zákonom má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu (porovnaj napr. nález sp. zn. II. ÚS ČR 87/2004, tiež rozsudok NS ČR sp. zn. 28Cdo 3390/2008).

79. Vychádzajúc z uvedeného názoru ako aj zo znenia § 39 OZ je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že absolútnu neplatnosť právneho úkonu nevyvoláva každý rozpor právneho úkonu so zákonom, ale len taký (rozpor), keď právny úkon svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu a takýto záver musí vychádzať z rozumného výkladu zákonného ustanovenia, s ktorým má byť právny úkon v rozpore.

80. Účelom § 7 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je, aby si advokát mohol dohodnúť zmluvnú odmenu vo forme podielu z hodnoty veci, ktorá je predmetom konania, a ktorá môže byť až 20 % z hodnoty veci, teda podstatne vyššia ako pri inom spôsobe zmluvnej odmeny, len v prípade, že výsledok konania, v ktorom klientovi poskytuje právnu pomoc, je veľmi neistý. Z účelu tohto ustanovenia vyplýva, že táto veľká neistota výsledku konania musí vyplývať z okolností konkrétneho prípadu, nestačí len jej formálne deklarovanie poučením klienta o existencii veľkej neistoty výsledku konania, ale je nevyhnutné, aby z okolností prípadu bolo zrejmé, že výsledok konania je veľmi neistý a preto je dôvodné, aby advokát požadoval podielovú odmenu.

81. V danej veci z obsahu Zmluvy o poskytovaní právnych služieb a Dodatku č. 2 vyplýva, že podielová odmena bola dohodnutá v konaní o určenie vlastníckeho práva, kde klient bol v postavení žalovaného a bola viazaná na zamietnutie alebo čiastočné zamietnutie žaloby, ale uzavretá bola až po tom, ako súd prvej inštancie žalobe vyhovel, z čoho je zrejmé, že úspech klienta v konaní vyžadoval zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a je preto nepochybné, že výsledok bol vzhľadom na tieto okolnosti (žalobe bolo súdom prvej inštancie vyhovené) veľmi neistý, čo plne odôvodňuje nárok žalobcu ako advokáta na podielovú odmenu. Odvolací súd preto námietku žalovaného ohľadne absolútnej neplatnosti právneho úkonu pre jeho rozpor so zákonom posúdil ako nedôvodnú.

82. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalovaného, ktorá sa týka výšky podielovej odmeny, podľa odvolacieho súdu táto námietka neobstojí z dôvodu, že výška podielovej odmeny bola určená spôsobom, ktorý si zmluvné strany v zmluve vopred dohodli a predstavuje 10 % z hodnoty nehnuteľností, ktoré boli predmetom výroku, ktorým bola žaloba o určenie vlastníckeho práva v časti zamietnutá a hodnota nehnuteľností, ktoré boli predmetom konania, bola určená samotným žalovaným a tvorila Prílohu č. 1 Dodatku č. 2 Zmluvy o poskytovaní právnych služieb a žalobca v zmysle tohto dohodnutého spôsobu výpočtu podielovej odmeny nepochybné postupoval.

83. Žalovaný ďalej namietal, že žalobca v návrhu na nariadenie ZO žiadal pohľadávku v hodnote 954.557,- EUR zabezpečiť zriadením záložného práva k nehnuteľnostiam, ktorých hodnota je niekoľko miliónov, čím je porušený princíp primeranosti. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že žalobca pôvodne v návrhu žiadal zriadiť záložné právo ku všetkým nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XXXX a LV č. XXXX v k. ú. L.. V podanom odvolaní na rozdiel od návrhu žiadal, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a ZO vydal, ale žiadal zriadiť záložné právo na zabezpečenie svojej peňažnej pohľadávky už len k dvom nehnuteľnostiam v k. ú. L., evidovaných Okresným úradom, odborom katastrálnym, na LV č. XXXX ako pozemok registra „C“ KN, parc. č. XXXX/XX o výmere 4.982 m², druh pozemku: vinica a pozemok registra „C“ KN, parc. č. XXXX/XX o výmere 1.864 m², druh pozemku: vinica, ktorých hodnota určená žalovaným predstavuje sumu 954.780,- EUR (suma určená žalovaným v prílohe zmluvy o poskytovaní právnej pomoci). Z vyššie uvedených dôvodov preto ani táto námietka žalovaného ohľadne porušenia princípu proporcionality vzhľadom na návrh žalobcu ohľadne zriadenia záložného práva na zabezpečenie pohľadávky len k dvom pozemkom, ktorý odvolací súd vyhodnotil vzhľadom na jeho obsah ako čiastočné späťvzatie návrhu, nie je dôvodná.

84. Podľa § 124 ods. 1 CSP, každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

85. Podľa § 140 ods. 1 CSP, zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.

86. Podľa § 370 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

87. Podľa § 370 ods. 2 CSP, súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

88. Podľa § 370 ods. 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

89. Späťvzatie návrhu na začatie konania je dispozitívny procesný úkon navrhovateľa, z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, že na prejednaní svojho návrhu celkom alebo v určenej časti nemá záujem a je uzrozumený s tým, že o jeho návrhu (časti jeho návrhu) nebude súdom meritórne rozhodnuté (por. § 96 ods. 1 OSP). Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. júna 2012, sp. zn. 4 M Cdo 16/2011

90. Žalobca v podanom odvolaní v zmysle zásady primeranosti zásahov do majetkových pomerov dlžníka navrhoval zmenu petitu v ekvivalente hodnoty založených nehnuteľností navrhoval zriadiť záložné právo k dvom nehnuteľnostiam, špecifikovaným vyššie. Z porovnania týchto nehnuteľností s nehnuteľnosťami, ktoré boli predmetom pôvodne podaného návrhu na nariadenie ZO je nepochybné, že nehnuteľnosti, ku ktorým žiadal žalobca zriadiť zabezpečovacím opatrením záložné právo v podanom odvolaní boli súčasťou aj pôvodného návrhu na nariadenie ZO. Odvolací súd vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v podanom odvolaní žiadal nariadiť ZO k menšiemu počtu nehnuteľností ako v pôvodnom návrhu (nie k iným nehnuteľnostiam ani inú dispozíciu s označenými nehnuteľnosťami), dospel v súlade s § 124 ods. 1 CSP k záveru, že v danom prípade sa napriek označeniu procesného návrhu (zmena petitu) jedná o čiastočné späťvzatie návrhu na nariadenie ZO, o ktorom je odvolací súd oprávnený rozhodnúť v zmysle § 370 ods. 3 CSP. Tvrdenie žalovaného, že čiastočné späťvzatie je možné iba v prípade viacerých uplatnených petitov nemá oporu v zákone. Posudzujúc odvolanie žalobcu v časti označeného procesného návrhu podľa jeho obsahu neumožňuje dospieť k záveru o tom, že by sa vôbec mohlo jednať o zmenu petitu podľa § 140 ods. 1 CSP, pretože žalobca týmto návrhom ani nerozšíroval uplatnený nárok, ani si neuplatnil taký nárok, ktorý by už predmetom konania nebol.

91. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd konštatuje, že nárok žalobcu, ktorému žiada zabezpečovacím opatrením poskytnúť ochranu, je možné na účely rozhodovania o ZO považovať za osvedčený.

92. Druhou požiadavkou, ktorú ustanovenie § 343 ods. 1 CSP vyžaduje pre nariadenie ZO je obava, že exekúcia bude ohrozená. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že ani táto podmienka nie je splnená vzhľadom na to, že od vzniku pohľadávky si žalobca doposiaľ túto pohľadávku neuplatnil na súde, ako aj vzhľadom na to, že ohrozenie budúcej exekúcie vylučuje aj to, že žalovaný prevádza nehnuteľnosti na MAXIMUS Bratislava, „družstvo“ zmluvou o predaji časti podniku, ktorá poskytuje veriteľom zvýšenú právnu ochranu, či už pokiaľ ide o prechod záväzku predávajúceho na kupujúceho (podľa § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka), alebo aj pokiaľ ide o prípadné zhoršenie vymožitelnosti pohľadávky veriteľa predávajúceho (podľa § 478 Obchodného zákonníka). Tieto právne inštitúty súvisiace so zmluvou o predaji podniku alebo jeho časti - za predpokladu, že veriteľ je dostatočne obozretný - poskytujú veriteľovi dostatočnú ochranu vo vzťahu k vymožitelnosti jeho pohľadávky, a vylučujú možnosť ohrozenia budúcej exekúcie predávajúcim.

93. Otázkou splnenia podmienky ohrozenia budúcej exekúcie sa opakovane zaoberali aj sudy vyššej inštancie. Podmienky naplnenia tohto kritéria vymedzil Najvyšší súd SR napr. v nasledujúcom rozhodnutí:

94. „21. Dovolací súd uvádza, že uznesenie o nariadení predbežného opatrenia (neodkladného opatrenia) predstavuje v zásade dočasné rozhodnutie, ktorého účelom je dočasná úprava pomerov strán a podmienkou na jeho vydanie je osvedčenie, že bez okamžitej, i keď len dočasnej úpravy právnych pomerov by bolo právo strany ohrozené. Predpokladom nariadenia predbežného opatrenia (neodkladného opatrenia) okrem osvedčenia návrhu je aj osvedčenie, že bez jeho vydania by bol prípadný budúci výkon súdneho rozhodnutia ohrozený, pričom nebezpečenstvo zmarenia výkonu rozhodnutia musí bezprostredne a reálne hroziť. Predbežné opatrenie (neodkladné opatrenie) má charakter preventívneho riešenia vzťahu medzi stranami a má miesto vtedy, ak je dôvodná obava, že jeho nenariadením by sa zhoršila pozícia žalobcu, alebo by vznikol priestor k tomu, aby bol vykonaný právny úkon, ktorý by vytvoril nezvratný právny stav. Platí tiež, že predbežné opatrenie (neodkladné opatrenie) môže obmedziť druhú stranu len natoľko, aby splnilo svoj účel a nesmie ho obmedziť nad mieru nevyhnutne potrebnú. Súd pri rozhodovaní musí mať rozhodujúce skutočnosti osvedčené, musí zvažovať, či je osvedčený nárok a či je nariadenie predbežného opatrenia (neodkladného opatrenia) potrebné.

22. Z dočasného charakteru predbežného opatrenia (neodkladného opatrenia) vyplýva, že pred jeho nariadením nemusí súd zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia vo veci samej a pri ich zisťovaní nemusí byť dodržaný formálny postup predpísaný pre dokazovanie. Neznamená to však, že súd môže nariadiť predbežné opatrenie (neodkladné opatrenie) len na základe tvrdenia žalobcu bez toho, aby bola osvedčená pravdepodobnosť nároku a nebezpečenstvo hroziacej ujmy. Zásah do práv predbežným opatrením (neodkladným opatrením) dotknutej strany musí byť primeraný osvedčenému porušeniu (ohrozeniu) práv a právom chránených záujmov, takisto primeraná musí byť aj prípadná ujma, ktorá vznikne z predbežného opatrenia (neodkladného opatrenia) dotknutej strane. Súd pri rozhodovaní o predbežnom opatrení (neodkladnom opatrení) musí vziať do úvahy aj možnosť uvedenia pomerov strán do stavu, ktorý tu bol pred vydaním predbežného opatrenia (neodkladného opatrenia). Pod pojmom dočasná úprava pomerov medzi stranami je pritom potrebné rozumieť prípad, kedy existuje dôvodná potreba dočasne regulovať isté právne vzťahy medzi stranami, pretože hrozí vznik reálnej ujmy, resp. jej zväčšovanie.“/Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2017, sp. zn. 3Obdo/1/2017/

95. Odvolací súd považuje na tomto mieste za potrebné poukázať na to, že súčasná právna úprava civilného procesu (Civilný sporový poriadok) nahradila predbežné opatrenie inštitútom neodkladného opatrenia a zaviedla nový inštitút, ktorým je zabezpečovacie opatrenie s tým, že z týchto dvoch zabezpečovacích prostriedkov je potrebné, ak to okolnosti dovoľujú, použiť prednostne zabezpečovacie opatrenie (§ 324 ods. 3 CSP).

96. Príkaz na prednostné použitie ZO na ochranu svojich ohrozených práv pred použitím neodkladného opatrenia má pravdepodobne svoj dôvod v tom, že ZO predstavuje miernejší zásah do práv osoby povinnej z tohto zabezpečovacieho prostriedku, ako by predstavovalo neodkladné opatrenie (napr. zabezpečovacie opatrenie vo forme zriadenia záložného práva na nehnuteľnosť do výšky zabezpečovanej pohľadávky predstavuje menší zásah do práv ako zákaz nakladať s touto nehnuteľnosťou ako celkom). V prípade záložného práva na hnutelnú alebo nehnuteľnú vec môže dlžník touto vecou ďalej disponovať a napr. ju ďalej používať na podnikanie, alebo ju prípadne aj predať. Teda ZO nie je až takým výrazným zásahom do majetkových práv povinnej osoby.

97. Ako vyplýva zo skôr označených rozhodnutí NS SR, obava ohrozenia exekúcie je daná vždy vtedy, ak bez vydania príslušného zabezpečovacieho prostriedku (neodkladného alebo zabezpečovacieho opatrenia) by bol prípadný budúci výkon súdneho rozhodnutia ohrozený, pričom nebezpečenstvo zmarenia výkonu exekúcie musí bezprostredne a reálne hroziť. Zákon ani judikatúra pri vymedzení obsahu obavy ohrozenia exekúcie nepredpokladajú, že musí ísť výlučne o účelové konanie povinnej osoby a navyiac zamerané na zmarenie alebo sťaženie vymáhania nároku, ktorého ochrana sa príslušným prostriedkom zabezpečenia sleduje. Môže ísť teda o akékoľvek konanie povinnej osoby alebo aj o súhrn okolností na jej strane, ktoré vyvolávajú obavu ohrozenia exekúcie, avšak táto obava musí byť reálna a bezprostredná, teda musí byť naplnená v čase podania návrhu na nariadenie príslušného zabezpečovacieho prostriedku ako aj v čase rozhodovania súdu o ňom.

98. Je potrebné zdôrazniť, že zákon tu výslovne neustanovuje potrebu osvedčiť bezodkladnosť úpravy pomerov, avšak predpokladá osvedčenie toho, že bez vydania zabezpečovacieho opatrenia by bol prípadný budúci výkon súdneho rozhodnutia ohrozený, pričom nebezpečenstvo zmarenia výkonu rozhodnutia musí bezprostredne a reálne hroziť. Pôjde napr. o situácie, ak dlžník nemá dostatok likvidity,

hrozia mu viaceré exekúcie, dlžník má voči navrhovateľovi ZO viacero dlhov, ktoré nespláca, alebo vo všeobecnosti sa rôznym úmyselným konaním vyhýba plneniu svojich záväzkov, dlžníkovi hrozí úpadok a pod. Bezprostrednosťou je v tomto prípade potrebné rozumieť nie len zámerné konanie dlžníka, ktorého dôsledkom je snaha vyhnúť sa novej exekúcii, ale aj priamosť, resp. úzky súvis okolností, odôvodňujúcich potrebu nariadenia ZO s možným ohrozením exekúcie.

99. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na to, že žalobca odôvodňoval obavu z ohrozenia exekúcie v návrhu na nariadenie ZO najmä nedostatkom majetku žalovaného, o ktorom mal vedomosť s tým, že v čase podania návrhu na nariadenie ZO prebiehalo katastrálne vkladové konanie, predmetom ktorého bol práve prevod nehnuteľností, ktoré boli predmetom návrhu na nariadenie ZO.

100. Z predložených listinných dôkazov mal odvolací súd za osvedčené, že žalovaný uzavrel Zmluvu o predaji podniku s treťou osobou, s ktorou je personálne prepojený, keď štatutárnym zástupcom obidvoch účastníkov zmluvy je tá istá osoba a táto zmluva, ktorou previedol celý majetok žalovaného, teda aj všetky nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, je predmetom konania o vklade vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, teda žalovaný už realizuje právny úkon smerujúci k zbaveniu sa akéhokoľvek majetku, teda k úplnému zmareniu budúcej exekúcie.

101. Podľa § 477 ods. 1 ObZ, na kupujúceho prechádzajú všetky práva a záväzky, na ktoré sa predaj vzťahuje.

102. Podľa § 478 ods. 1 ObZ, ak sa predajom podniku nepochybne zhorší vymožiteľnosť pohľadávky veriteľa, môže sa veriteľ domáhať podaním odporu na súde do 60 dní odo dňa, keď sa dozvedel o predaji podniku, najneskôr však do šiestich mesiacov odo dňa, keď bol predaj zapísaný do obchodného registra (§ 488 ods. 1), aby súd určil, že voči nemu je prevod záväzku predávajúceho na kupujúceho neúčinný.

103. Argumentáciu súdu prvej inštancie, ako aj žalovaného, že ustanovenia § 477 a § 478 ObZ poskytujú žalobcovi dostatočnú ochranu odvolací súd vyhodnotil ako neodôvodnenú a nedôvodnú. Okrem konštatovania zvýšenej ochrany súd prvej inštancie vôbec neuviedol, ako konkrétne označené zákonné ustanovenia v danej situácii chránia žalobcu a vymożenie jeho pohľadávky. Odvolací súd je naopak názoru, že vzhľadom na obsah zmluvy o predaji podniku je jednoznačne daná obava z ohrozenia budúcej exekúcie, keďže celý majetok žalovaného sa prevádza na jeho právneho nástupcu za sumu 20.000,- €. Uvedená suma aj podľa obsahu zmluvy o predaji podniku predstavuje kladný rozdiel medzi aktívami a pasívami žalovaného, čo v konečnom dôsledku znamená že po zohľadnení všetkých záväzkov žalovaný nemá dostatok majetku resp. aktív na to, aby v súčasnosti mohol uspokojiť aj pohľadávku žalobcu v prípade, ak by tento bol konaním vo veci samej úspešný.

104. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že žalobca na účely rozhodnutia o jeho návrhu na nariadenie ZO dostatočne osvedčil pohľadávku, ktorú žiada zabezpečiť, ako aj existenciu dôvodnej obavy ohrozenia jej exekúcie. Z uvedeného dôvodu odvolací súd vyhodnotiac ako osvedčené všetky zákonom ustanovené podmienky na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, vymedzené v § 343 ods. 1 CSP, podľa § 388, § 390 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že zriadil záložné právo k nehnuteľnostiam označeným vo výroku rozhodnutia a vo zvyšnej časti z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu žalobcom podľa § 370 ods. 1, ods. 3 CSP rozhodol o pripustení čiastočného späťvzatia návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a podľa § 370 ods. 2, ods. 3 CSP rozhodol o zastavení konania v dotknutej časti.

105. O povinnosti žalobcu podať žalobu vo veci samej súd rozhodol podľa § 336 ods. 1, ods. 2 CSP a žalobcovi uložil, aby v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia podal voči žalovanému žalobu na zaplatenie pohľadávky vo výške 954.556,80 EUR vzniknutej zo Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 21.10.2014 v znení Dodatku č. 2 zo dňa 11.04.2016.

106. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 2 tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Odvolací súd vzhľadom na to, že nejde o rozhodnutie o meritórnem nároku, ale o konanie o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktoré bolo síce súdom nariadené, avšak nie v rozsahu, v akom ho žalobca pôvodne navrhol má za to, že v takomto type konania nemožno jednoznačne pomerovať úspech žalobcu, t.j. nariadenie požadovaného zabezpečovacieho opatrenia a úspech žalovaného takémuto návrhu sa úspešne brániť tým, že nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nebolo vydané v rozsahu pôvodného návrhu. Z tohto dôvodu odvolací súd žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

107. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3: 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu nadriadeného súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).